

herved bemærkes, at Ministeriets Tiltrædelse af Kollegiets Skrivelse af 23de Januar s. A. tillige indbefatter en Tiltrædelse af Kollegiets egen Udtalelse i sidstnævnte Skrivelse om at Frederiksbergs Indlemmelse i Kjøbenhavn i medicinal Henseende (baseret tilmed paa Ydelse af et Bidrag fra Kommunens Side) maatte betragtes som uigennemførlig, hvor ønskelig den i øvrigt i den anførte Henseende maatte være, og at dette ogsaa blev opfattet saaledes af Kommunalbestyrelsen, som i sit fornævnte Svar mente at kunne undlade at indgaa paa nogen yderligere Drøftelse af denne Sag. Hvad der gjaaldt den Gang, gjaaldt fremdeles i 1890 og gælder endnu, i hvilken Henseende det turde være tilstrækkeligt at henvise til, at Kollegiets Forslag, endog bortset fra, at det forudsatte en Ydelse fra Kommunen, som ikke paa nogen Maade kan ventes, under ingen Omstændigheder lader sig gennemføre, saa længe Frederiksberg ikke i kommunal Henseende inddrages under Hovedstaden, og Frederiksberg saaledes blandt andet vedbliver at have sin egen Sundheds- og Bygningskommission, i hvilken paa gældende Læge har Sæde, og yderligere Forhandlinger paa dette Grundlag maa derfor paa Forhaand anses ørkesløse.

Naar Kollegiet nu finder det foreliggende Forslag uacceptabelt, kan man saa meget mindre indrømme dette, som der derved i Virkeligheden opnaas det, som i Kollegiets Skrivelse af 1885 var opstillet som en ønskelig midlertidig Tilstand, og det, som i de nævnte Byer, hvortil nu er kommen Randers, er den gældende Ordning. At denne maa være acceptabel for Frederiksberg, naar den er det i de nævnte Byer, af hvilke i alt Fald Aarhus er lige saa stor som Frederiksberg, kan der formentlig ikke være Tvivl om, og en Undladelse af at fremme denne Sag vil altsaa kun medføre, at man fremdeles maa nøjes med den langt mindre fyldestgørende og ganske vist fuldkommen irrationelle Ordning af 1885. Efter det foreliggende Forslag ville de tre Punkter, som Kollegiet opstiller i sin Skrivelse af 1885, i Virkeligheden falde under Stadslægens, og Detailen i Nr. 3 i Kollegiets Skrivelse er af den Bestaffenhed, at den uden Banffelighed kan ordnes administrativt, naar der først haves en virkelig Embedslæge. Tilbage staar saaledes kun Kollegiets Indvendinger imod, at Stadslægens tillige er Politikorpsets og Brandmandstabet's Læge samt Læge ved Epidemihuset. Hvad imidlertid sidstnævnte Punkt angaar, maa det erindres, at Kollegiets Skrivelse af 1885 krævede „alle Foranstaltninger imod og Behandlingen af smitsomme Sygdomme“ henlagte under Kommunelægen (Stadslægens). Hvad de andre Punkter angaar, bemærkes, at det i og for sig er stemmende med den nuværende Stads- og Distriktslægeordning i Almindelighed, at Embedslægen ved Siden af sin Virksomhed som egentlig Statslæge tillige er Kommunelæge, endog i det Omfang, at hele Sygeplejen for Fattigvæsenet og Alderdomsforsørgelsen er henlagt under ham; allerede fra den Side set forekommer det Ministeriet, at et Forslag, hvorefter Sygeplejen for Fattigvæsenet er henlagt til en særlig Læge, betegner et væsentligt Fremskridt, tilmed for en Læge, der er betydeligt højere Lønnet end de sædvanlige Distriktslæger. Men ogsaa naar henses til de egentlige Stadslæger, kan Justitsministeriet ikke dele Sundhedskollegiets Betænklichkeiten, idet disse overalt, til Dels endog i større Omfang, ved Siden af deres Forretninger som egentlig Statslæge have tilsvarende Forretninger for Kommunen eller kommunale Indretninger.

Idet man endnu bemærker, at Kommunalbestyrelsens Tilbud om at give Distriktslægens for Kjøbenhavns Amts søndre Lægedistrikt en Erstatning efter Justitsministeriets nærmere Bestemmelse, dog ikke over 500 Kr. aarlig, for Tabet af de forømtede offentlige Forretninger, er af den Bestaffenhed, at det ikke kan anses forsvareligt at lade Sagen strande paa dette Spørgsmaal, maa Justitsministeriet formentlig, at der herefter turde være Anledning til at søge erhvervet fornøden allerhøjeste Resolution til Drettelsen af det omhandlede Stadslægeembede i Overensstemmelse med Frederiksbergs Kommunalbestyrelses Forslag. En Forudsætning for den ommeldte Ordning er det imidlertid, som foran anført, at der tilfikkres Stadslægens Udgang til Alderstillæg og Pension af Statskassen i Bighed med de øvrige Stadslæger, og man skal derfor, idet man bemærker, at Finansministeriet, med hvilket man har brevvekslet, har udtalt, at der fra sammes Side ikke haves noget at erindre imod, at der søges tilvejebragt den dertil fornødne finansielle Hjemmel, tjenftligt anmode det ærede Udvalg om behagelig til 3dje Behandling af Forslaget til Finansloven for Finansaaret 1895—96 at ville stille følgende Vædringsforflag: